

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Γ' - Ἔτος ΙΖ' Ἄριθμ. φύλλου 705 ²	Περιτομὴ τοῦ Κυρίου (Κολ. 2,8-12) Παρασκευὴ 1 Ἰανουαρίου 2016 (2000)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Πίστι χωρὶς «ἐὰν»

«Βλέπετε μή τις ὑμᾶς ἔσται ὁ συλαγωγῶν διὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ κενῆς ἀπάτης...» (Κολ. 2,8)

Τριπλῆ εἶνε σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἡ **ἐορτή**. Ἐορτάζουμε πρῶτον τὴν περιτομὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἐορτάζουμε δεύτερον τὴν ἐορτὴ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου· καὶ τρίτον ἐορτάζουμε τὴν πρώτη τοῦ πολιτικοῦ ἔτους.

Τώρα λοιπόν, πού βρισκόμαστε στὸ κατώφλι τοῦ νέου ἔτους, ἄς μὴ σᾶς διδάξω οὔτε ἐγὼ οὔτε κανένας ἄλλος. **Διδάσκαλός μας ἄς εἶνε ὁ ἀπόστολος Παῦλος**, πού μία θαυμάσια δική του περικοπὴ διαβάστηκε σήμερα στὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα. Τί λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος;

«*Ἀδελφοί, βλέπετε μή τις ὑμᾶς ἔσται ὁ συλαγωγῶν διὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ κενῆς ἀπάτης*» (Κολ. 2,8). **Προσέχετε**, λέει, ἀδελφοί· τὰ μάτια σας ὀρθάνοιχτα!

Τί νὰ προσέχουμε, ποιός εἶνε ὁ κίνδυνος; Σωματικός; Ὁχι, δὲν εἶνε μόνον σωματικὸς ὁ κίνδυνος. Θὰ εἶσαι ὅπως τὸ ζῶο, ἂν αἰσθάνεσαι μόνον τὸν σωματικὸ κίνδυνο. Ἐὰν ὅμως εἶσαι καὶ πνευματικὴ ὕπαρξι, θὰ αἰσθάνεσαι καὶ τοὺς **πνευματικούς κινδύνους**.

Καὶ ποιός εἶνε ὁ πνευματικὸς κίνδυνος; Προσέχετε, λέει, μήπως κάποιος σᾶς κλέψη. Αὐτὴ τὴ σημασία ἔχει ἡ λέξι «*συλαγωγῶν*» ἀπ' ἐκεῖ βγαίνει καὶ τὸ ἱερόσυλος. Προσέξτε, λέει, **νὰ μὴ σᾶς κλέψη κανεὶς τὸ θησαυρό**.

Καὶ ποιός εἶνε ὁ θησαυρός; Δὲν εἶνε ὑλικός· εἶνε πνευματικός, ἀνεκτιμῆτου ἀξίας ὁ θησαυρός. Καὶ ὁ θησαυρὸς αὐτὸς εἶνε ἡ **πίστις**.

Ἄλλὰ ποιὰ πίστι; Ὅλοι ἔχουν πίστι· καὶ οἱ ἔβραιοι, καὶ οἱ μουσουλμᾶνοι, καὶ οἱ κινέζοι, καὶ οἱ Ἰνδιάνοι...· παντοῦ ὅπου νὰ πᾶμε, θὰ βροῦμε κάποια πίστι. Καὶ ὅποιος δὲν πιστεύει στὸ Θεό, θὰ πιστεῦῃ στὸν διάβολο. Τέτοιο

μεταφυσικὸ κενὸ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ μέσα στὴν ψυχὴ. **Ἡ πίστις εἶνε ἔμφυτη** στὸν ἄνθρωπο, γι' αὐτὸ εἶνε **καὶ παγκόσμια**.

Καὶ **ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ πίστις**; Μία ἐννοοῦμε πίστι, τὴν ὀρθόδοξο πίστι, αὐτὴν πού ὁ Θεὸς μᾶς ἀπεκάλυψε. Ἄπ' ὅλες τὶς πίστεις πού ὑπάρχουν στὸν κόσμο, μιὰ εἶνε ἀληθινὴ καὶ γνήσια· ἡ **Ὁρθοδοξία**. Ξέρετε πῶς μοιάζει; Σὰν τὸ χρυσάφι πού εἶνε καθαρὸ ἀπὸ ξένα στοιχεῖα. Χρυσάφι πού βγῆκε ἀπὸ τὸ καμίνι, χρυσάφι εἰκοσιτεσσάρων καρατίων, εἶνε ἡ ὀρθόδοξος πίστις.

Τί εἶνε αὐτὴ ἡ πίστις; Εἶνε αὐτὸ πού πιστεύουμε· εἶνε τὸ «**Πιστεύω**», πού ἀπαγγέλλουμε· εἶνε τὰ δώδεκα ἄρθρα τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως. Ποιὰ εἶνε αὐτά; Ποιός **οἱ θεμελιώδεις ἀλήθειες** τῆς πίστεώς μας;

● Πρῶτη θεμελιώδης ἀλήθεια εἶνε, ὅτι **ὑπάρχει Θεός**. Ἔτσι ἀρχίζουμε στὸ Πιστεύω· «*Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν*». Ὑπάρχει Θεός· καὶ μόνον δραπετές τῶν φρενοκομείων μποροῦν νὰ ἰσχυρισθοῦν, ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός. Ἐὰν μπορούμε νὰ πιστέψουμε, ὅτι ἓνας ναὸς φύτρωσε ἔτσι μόνος του, τότε μπορούμε νὰ πιστέψουμε ὅτι καὶ ὁ πάγκαλος ναὸς τῆς φύσεως εἶνε τυχαῖο δημιούργημα. Κάποιος ἔκανε τὴ φύσι πού μᾶς περιβάλλει. Αὐτὸ εἶνε λογικὴ ἀτράνταχτη. «*Πᾶς οἶκος κατασκευάζεται ὑπὸ τινος, ὁ δὲ τὰ πάντα κατασκευάσας Θεός*»· κάθε σπιτί ἔχει τὸν κατασκευαστή του, κ' ἐκεῖνος πού κατασκεύασε τὰ σύμπαντα εἶνε ὁ Θεός (Ἐβρ. 3,4).

● «*Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν*». Πιστεύω, τί ἄλλο; Ἐδῶ βρίσκεται ἡ μεγάλη διαφορὰ μας ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Σὲ ἓνα θεὸ πιστεύουν καὶ οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ μουσουλμᾶνοι καὶ ἄλλοι. Ἄλλὰ ἐμεῖς πιστεύουμε σὲ κάτι πού εἶνε μυστήριον μέγα· πιστεύουμε στὴν **ἁγία Τριάδα**. Ἐνας εἶ-

νε ὁ Θεός, ἀλλὰ τρία πρόσωπα. Μιὰ ἀπλῶς ἀμυδρὴ εἰκόνα τοῦ μυστηρίου εἶνε καὶ τὸ *ἄτομο*. Τὸ ἄτομο, ὅταν διασπᾶται, λένε ὅτι βγάζει τρεῖς φλόγες. Μυστήριον! Μὲ τὴ διάσπασιν ἑνὸς ἀτόμου ἀπὸ τὸ ἕνα ἐκπηδοῦν τρία. Εἶνε τυχαῖο αὐτό; Κάτι εἰκονίζει· Πατὴρ Υἱὸς καὶ ἅγιον Πνεῦμα! Σκουλήκια ἐμεῖς τῆς γῆς, δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ κλίνουμε γόνυ πρὸ τοῦ μυστηρίου τούτου καὶ νὰ ποῦμε· Ἁγία Τριάς, ἐλέησον τὸν κόσμον κ' ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς.

● Πιστεύουμε, ὅτι τὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς ἁγίας Τριάδος, **ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**, κατέβηκε ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς. Ἔλαβε σάρκα ἀπὸ τὰ πάναγνα αἵματα τῆς Παναγίας μας. Γεννήθηκε μέσα σὲ σπήλαιον. Βαπτίσθηκε στὸν ποταμὸ Ἰορδάνη. Σταυρώθηκε ἐπάνω στὸ φρικτὸ Γολγοθᾶ. Ἀπέθανε πραγματικά, ἐτάφη ὡς ἄνθρωπος σὲ μνήμα, κατέβηκε στὸν σκοτεινὸ ἄδη, συνέτριψε τὶς χάλκινες πύλες του. Ἀναστήθηκε τριήμερος καὶ πανένδοξος. Ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς. Καὶ πρόκειται νὰ ἔλθῃ πάλι, εἰς πείσμα τῶν ἀθέων καὶ ἀπίστων, γιὰ νὰ κρίνῃ ὅλη τὴν οἰκουμένην.

● Καὶ τί ἄλλο πιστεύουμε; Πιστεύουμε καὶ στὸ **Πνεῦμα τὸ ἅγιον**, ποὺ ἐλάλησε διὰ τῶν προφητῶν καὶ διὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

● Πιστεύουμε στὴν ἁγία μας **Ἐκκλησία**. Πιστεύουμε, ὅτι ἡ ὑπεραγία **Θεοτόκος** εἶνε ἀειπάρθενος. Πιστεύουμε, ὅτι ὑπάρχουν **ἄγγελοι** καὶ ἀρχάγγελοι. Πιστεύουμε τέλος ὅτι θὰ γίνῃ **ἀνάστασις** ὅλων τῶν νεκρῶν καὶ μετὰ τὴν κρίσιν θ' ἀκολουθήσῃ ἡ μέλλουσα καὶ **αἰώνια ζωὴ**. «*προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος*».

Αὐτὰ πιστεύουμε. Δώδεκα ἄρθρα, ὅσα εἶνε τὰ δάκτυλά μας καὶ δύο παραπάνω. **Τὰ πιστεύεις αὐτά;** εἶσαι Χριστιανός· δὲν τὰ πιστεύεις; δὲν εἶσαι Χριστιανός.

* * *

Σήμερα, ἀδελφοί μου, ζοῦμε σὲ αἰῶνα ἀπιστίας. Ἔχω κουβεντιάσει μὲ πολλοὺς· τί συμπέρασμα βγάζω· ὅτι **στοὺς ἑκατὸ ἀνθρώπους ἕνας πιστεύει**. Οἱ ἄλλοι ἔχουν μέσα τους κάποια «ἐάν».

–Ποιὸς ξέρει ἄραγε ἐὰν ὑπάρχῃ ἄλλη ζωὴ; ποιὸς ἦρθε ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμον; καὶ ποιὸς εἶδε τοὺς κολασμένους; Καὶ ποιὸς εἶδε τὴν Παναγία; Καὶ ποιὸς εἶδε τὸ Χριστό; Καὶ ποιὸς ξέρει ἐὰν ὁ Θεὸς εἶνε τρία πρόσωπα, καὶ «ἐάν» ἐτοῦτο καὶ «ἐάν» ἐκεῖνο...

Εἶπες «ἐάν»; πάει **δὲν πιστεύεις**. Ἐὰν στὸ 100% τῆς πίστεως βάλῃς ἕνα «ἐάν», ἀπιστεῖς.

Ἄς ἐξετάσουμε σήμερα, ἀγαπητοί μου, **ἐὰν πιστεύουμε**. Πρῶτα νὰ ἐξετάσω τὸν ἑαυτὸ

μου ἐγώ, ἐὰν πιστεύω, καὶ ἔπειτα νὰ ἐξετάσετε τὸν ἑαυτὸ σας ἐσεῖς, ἐὰν πιστεύετε.

Εἶνε **εὐαίσθητο ζήτημα** ἡ πίστις. Εἶνε ὅπως τὸ μάτι, ποὺ δὲν δέχεται οὔτε μιὰ τρίχα. Ὅπως τὸ μάτι δὲν δέχεται τίποτε, κατὰ παρόμοιο τρόπο καὶ ἡ πίστις μας δὲν δέχεται οὔτε ἐλάχιστη μείωσι, δισταγμὸ ἢ ἀμφιβολία. Θέλετε ἄλλο παράδειγμα; Τὸ μεσημέρι στὸ σπίτι ἔχετε ἕνα καλὸ φαγητό. Ἐὰν σᾶς ποῦν, Προσέξτε, μέσα στὸ φαγητὸ ἔρριξε κάποιος μιὰ σταγόνα παράθειο, θὰ τὸ φᾶτε; Δὲν θὰ τὸ πλησιάζετε. Παράθειο εἶνε ἡ ἀπιστία, ποὺ φονεύει ψυχικῶς ἀλλὰ καὶ σωματικῶς. Μιὰ σταγόνα ἀπιστίας καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἄπιστον. Τὸν βλέπεις τὸν ἄλλο· διάβασε κάτι –γέμισε ὁ τόπος ἀπὸ μεταφράσεις ἀθέων ἔργων– καὶ ἔχασε τὴν πίστιν του. Ἔννοια σου· ἀγκάθια σπέρνουμε, ἀγκάθια θὰ θερίσουμε.

Ἄπιστοι τῶν αἰώνων, ἃς ὑποθέσουμε πρὸς στιγμὴν, ὅτι ξερριζώνετε τὸ δέντρο τοῦ Χριστιανισμοῦ. Σᾶς κάνω ἕνα ἐρώτημα· στή θέσιν του τί θὰ φυτέψετε; **Εὐκόλο εἶνε τὸ νὰ ξερριζώσῃς, δύσκολο τὸ νὰ φυτέψῃς**. Τί ἔχετε νὰ φυτέψετε; Τὸ μηδέν; Ἀλλὰ στὸ μηδέν δὲν στηρίζεται τίποτε· μόνο ἐρείπια...

Σεῖς δὲ οἱ πιστοί, ὅπως λέει σήμερον ὁ ἀπόστολος Παῦλος, κλείστε τ' αὐτιά σας, γιὰ νὰ μὴν ἀκοῦτε τὶς σειρήνες τῆς ἀθείας καὶ ἀπιστίας. Εἶμαστε λαὸς χριστιανικός. **Ἄς προσέξουμε πολὺ**.

Τί νὰ κάνουμε; **Νὰ πιστεύουμε ὅπως πίστευαν οἱ πατέρες μας** ἐπὶ γενεὲς γενεῶν. Ἐὰν τὸ ἔθνος αὐτὸ στάθηκε καὶ ἐὰν θὰ σταθῇ στὸ μέλλον, θὰ σταθῇ χάρι στήν πίστιν στὸ Θεόν. Νὰ πιστεύουμε, ὅπως πίστευε **ὁ Μέγας Βασίλειος**. Διάβασε τὸν Πλάτωνα, τὸν Ἀριστοτέλη, πῆγε σὲ μεγάλες σχολές, ἄκουσε ῥήτορες... Καὶ τί λέει ὁ Μέγας Βασίλειος; Ἐγὼ δὲν ἀκούω τί λέει ὁ ἄλφα, ὁ βῆτα καὶ ὁ γάμμα· ἀκούω τὴν πίστιν ποὺ μὲ δίδαξε ἡ γιαγιά μου.

Αὐτὴ τὴν πίστιν νὰ κρατήσουμε κ' ἐμεῖς. Τὰ λόγια, ποὺ μᾶς εἶπε **ἡ ἁγία γιαγιά μας**, αὐτὰ νὰ φυλάξουμε, ἀδέρφια μου. Δὲν ὑπάρχει τίποτε μεγαλύτερον ἀπὸ τὴν πίστιν μας, τὴν ὁποία κράτησαν γενεὲς γενεῶν τῶν πατέρων μας. Καὶ νὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς μὲ τὸν ποιητὴ

«Χριστέ, σὲ τοῦτα τ' ἄπιστα καταραμένα χρόνια, ποὺ δὲν πιστεύουν τίποτε οὔτε ἀγαποῦν κανένα, ἐγὼ πιστεύω κι ἀγαπῶ ὀλόψυχα Ἐσένα.

Πιστεύω σὰν τὴ μάνα μου, πιστεύω σὰν παιδάκι, πίνω τ' ἀθάνατο νερὸ κι ἀφήνω τὸ φαρμάκι».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**